

Саморегуляція виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії: структурний аналіз

Цао Цицзюнь¹

Опубліковано	Секція	УДК
30.10.2025	Освіта	378:373.3/.5.011.3- 051:78]:159.923.2]:001.8
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.18778725		

Анотація. Розглянуто феномен саморегуляції у психолого-педагогічному вимірі. Встановлено, що з психологічної точки зору саморегуляція охоплює здатність особистості усвідомлювати власні психічні стани, емоції, наміри та дії й цілеспрямовано впливати на них з метою досягнення оптимального результату. У педагогічному аспекті саморегуляцію представлено як здатність майбутнього фахівця свідомо організовувати власну навчально-професійну діяльність, ефективно планувати освітній процес, свідомо ставитися до результатів своєї роботи. З'ясовано, що у музично-педагогічній науці проблема саморегуляції переважно розглядається з огляду на аналіз окремих її складових: емоційній стійкості, музично-виконавському самоконтролі, виконавській надійності, тощо. З цих позицій було актуалізовано проблему цілісного структурного аналізу саморегуляції виконавської діяльності з урахуванням специфіки музичного та хореографічного мистецтва та впровадження його результатів у практику фахової підготовки майбутніх учителів музики та хореографії. Визначено, що в контексті музично-хореографічної виконавської діяльності вчителя музики та хореографії здатність до саморегуляції набуває особливої значущості, оскільки поєднує емоційно-чуттєву сферу з раціональним контролем. З урахуванням складності та поліструктурної природи окресленого феномена обґрунтовано його структуру, яка утворюється з низки взаємопов'язаних компонентів: мотиваційно-ціннісного, когнітивно-аналітичного, емоційно-вольового та діяльнісно-рефлексивного. Проведений порівняльний аналіз виокремлених компонентів в структурі досліджуваного феномена з урахуванням специфіки музичного та хореографічного мистецтва засвідчив, що вони між собою щільно взаємодіють, доповнюють один одного, їх взаємозв'язок і взаємозумовленість забезпечують цілісність процесу саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії.

Ключові слова: саморегуляція, виконавська діяльність, майбутній вчитель музики та хореографії, структурний аналіз, структурні компоненти, музично-хореографічна підготовка.

---

¹ Цао Цицзюнь, аспірант кафедри теорії музики та естрадного мистецтва факультету мистецтв імені Анатолія Авдієвського, Український державний університет імені Михайла Драгоманова, <https://orcid.org/0009-0001-6856-7279>

Self-regulation of the performance activities of future music and choreography teachers: structural analysis

Annotation. The phenomenon of self-regulation is considered in psychological and pedagogical terms. It has been established that, from a psychological point of view, self-regulation encompasses the ability of an individual to be aware of their own mental states, emotions, intentions, and actions and to purposefully influence them to achieve optimal results. In the pedagogical aspect, self-regulation is presented as the ability of a future specialist to consciously organize their own educational and professional activities, effectively plan the educational process, and consciously relate to the results of their work. It has been found that in music education science, the problem of self-regulation is mainly considered in terms of the analysis of its individual components: emotional stability, musical self-control, performance reliability, etc. From this perspective, the problem of a comprehensive structural analysis of self-regulation in performance activity was raised, considering the specifics of musical and choreographic art and the implementation of its results in the practice of professional training of future music and choreography teachers. It has been determined that in the context of the musical and choreographic performance activities of music and choreography teachers, the ability to self-regulate is particularly important, as it combines the emotional and sensory spheres with rational control. Considering the complexity and multi-structural nature of the outlined phenomenon, its structure has been substantiated, which consists of several interrelated components: motivational-value, cognitive-analytical, emotional-volitional, and activity-reflective. A comparative analysis of the identified components in the structure of the phenomenon under study, considering the specifics of musical and choreographic art, showed that they interact closely with each other, complement each other, and their interconnection and interdependence ensure the integrity of the process of self-regulation of the performing activities of future music and choreography teachers.

Keywords: self-regulation, executive activity, future music and choreography teacher, structural analysis, structural components, music, and choreography training.

Вступ

Складні трансформації системи вищої мистецької освіти, що зумовлені інтеграцією України в європейський освітній простір, актуалізують проблему підготовки вчителя мистецьких дисциплін як конкурентоспроможного фахівця, здатного до безперервного професійного саморозвитку, творчої самореалізації та ефективної виконавсько-педагогічної діяльності. Професійна виконавська діяльність учителя музики та хореографії характеризується високою емоційною напругою, потребою в точності рухів та миттєвої концентрації уваги, необхідністю постійного творчого пошуку тощо. У зв'язку з цим учителі музики та хореографії постійно стикаються з високими вимогами до якості виконання, подолання сценічного хвилювання, а також інтеграції виконавського досвіду у педагогічну практику.

З цих позицій особливого значення набуває саморегуляція виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії як ключовий механізм забезпечення її усвідомленості, стабільності та результативності. Саме здатність до цілеспрямованої саморегуляції стає визначальним чинником професійної готовності майбутніх учителів музики та хореографії до свідомого управління власними емоційними та психофізіологічними станами під час підготовки й здійснення музично-виконавської або хореографічної діяльності.

Проблема саморегуляції як важливої професійної якості вчителя широко представлена у психолого-педагогічному дискурсі. Зокрема, ця проблема у різних аспектах висвітлюється у працях М. Боришевського, Н. Войтюк, Ж. Вірної, І. Галяна, М. Гриньової, М. Савчина, В. Чайки та ін. Саморегуляція в контексті розвитку емоційної стійкості, емоційного інтелекту, мотиваційно-смыслових детермінант розглядається у працях І. Аршави, Е. Носенко, Н. Ковриги, З. Сатановських, Ю. Саєнко, О. Чебикіна та ін.

У музично-педагогічній науці проблема саморегуляції, яка безпосередньо пов'язана із самоконтролем, виконавською надійністю, виконавською увагою тощо, досліджується такими науковцями як: А. Грінченко, Т. Гризоглазова, Л. Котова, З. Софроній, Д. Юник, Т. Юник, Хо Сінянь, Сюй Фейфей та ін.

Специфіка хореографічної підготовки студентів розглядається у працях Д. Бернадської, П. Білаш, А. Журавльової, Є. Зайцева, Ю. Колесниченко, Д. Кондратюк, Л. Мови, Ю. Станішевського, О. Чепалова, Д. Шарикова та ін.

Попри значний науковий доробок у галузі психології саморегуляції, музичної педагогіки та хореографічної освіти, проблема саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії залишається недостатньо розробленою в аспекті її структурної організації. У наукових дослідженнях переважно акцентується увага на окремих складових саморегуляції (емоційній стійкості, самоконтролі, мотивації), тоді як цілісний структурний аналіз, що враховує специфіку різних видів мистецького виконання, представлений фрагментарно.

У зв'язку з цим, на наш погляд, потребує дослідження структура саморегуляції виконавської діяльності як цілісний феномен з урахуванням специфіки музичного та хореографічного мистецтва та впровадження результатів структурного аналізу у практику фахової підготовки майбутніх учителів музики та хореографії.

Мета статті – проаналізувати феномен саморегуляції у психолого-педагогічному вимірі та здійснити структурний аналіз саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії з урахуванням специфіки музичного та хореографічного мистецтва.

Результати

Наразі у наукових та довідкових джерелах поняття «саморегуляція» має різні трактування. У довідкових джерелах «саморегуляція» визначається як «вміння людини керувати своїм енергетичним потенціалом, контроль над емоціями, збереження здатності критично мислити, вирішувати в критичній ситуації» [8, с. 163].

На думку М. Савчина, «саморегуляція за своєю природою – це моральна регуляція. Суттєва особливість моральної регуляції – єдність об'єктивного значення й особистісного смислу моральної вимоги, в ідеалі – їх збіг» [9, с. 123].

М. Гриньова зазначає, що «саморегуляція є вищим ступенем діяльності, коли вміння виконувати навчальні операції перетворюються на навички та послідовність їх здійснення автоматично» [6, с. 6]. Дослідниця розглядає саморегуляцію в таких аспектах: соціальному (здатність індивіда зайняти своє місце в суспільстві відповідно до своїх здібностей та уподобань); психологічному (формування саморегуляції через взаємодію свідомості та підсвідомості, рефлексії, мислення); педагогічному (створення відповідних методик, спрямованих на формування як окремих компонентів саморегуляції, так і системи в цілому [так само]).

На думку психологів доросла людина, яка є емоційно зрілою, може здійснювати саморегуляцію в різних її аспектах [1; 2; 4; 5; 12]. Між тим, сам процес саморегуляції неможливий без докладання людиною певних вольових зусиль, оскільки саме «воля пов'язана з подоланням людиною зовнішніх та внутрішніх перешкод на шляху до досягнення поставленої мети» [8, с. 36]. Тобто, сильна воля передбачає не тільки вміння чогось захотіти й досягти, але й вміння змусити себе відмовитися від того, що може

зашкодити цьому процесу, тому потрібно розвивати волю та освоювати методи саморегуляції (самонаказ, самонавіювання, самоаналіз, самоконтроль та ін.).

Досліджуючи процеси емоційно-вольової саморегуляції, О. Чебикін та С. Колот зазначають, що «емоційна саморегуляція включає в себе керування станом м'язової системи організму, активне вольове зусилля у прийнятті рішень в емоціогенних ситуаціях, а вольова саморегуляція забезпечує спрямованість і енергійність внутрішніх дій людини» [12, с. 88].

Більшість з учених вважають, що важливим чинником у вивченні проблеми саморегуляції є той факт, що це поняття має міждисциплінарний характер, що підтверджується його спорідненістю з низкою психологічних конструктів, таких як: «самоконтроль», «самоефективність», «самоактивність», «самодетермінація», «емоційна саморегуляція», «вольова регуляція» та ін.

Погоджуємося з думкою З. Сатановських, що така понятійна строкатість свідчить про складну структуру регулятивної системи особистості й призводить до різноаспектних визначень поняття «саморегуляція діяльності», в яких розглядаються «різні психологічні процеси, що охоплюють змістовно-сміслові, енергетичні, динамічні, просторові та інші аспекти» [10, с. 16]. Дослідниця виокремлює мотиваційно-сміслову саморегуляцію у професійній сфері, яка «може здійснюватися як на рівні вольової поведінки, що спрямована на подолання внутрішніх перешкод на шляху до мети, так і на рівні специфічного процесу переживання і вчинку, що спрямовані на гармонізацію спонукальної сфери, подолання внутрішніх конфліктів і суперечностей на основі свідомої перебудови та породження нових смислів діяльності» [так само, с. 26 – 27].

У дисертаційному дослідженні В. Чайки досліджується феномен «саморегуляція педагогічної діяльності», який розглядається як самостійна система, що «являє собою найвищий рівень професійної компетентності, який характеризується діалектико-інтегрованою єдністю дидактико-технологічних знань, умінь, навичок, цінностей, власного досвіду, які спрямовують і корегують власну педагогічну діяльність» [11, с. 35]. На думку вченого, саморегуляція педагогічної діяльності як особливий вид діяльності має свою структуру, яка враховує основні елементи цієї діяльності: мету, мотиви, способи досягнення мети та результат. З цих позицій дослідник виокремлює такі структурні компоненти саморегуляції педагогічної діяльності: ціннісно-цільовий, моделювальний, дидактико-технологічний, оцінювально-корекційний, які відображають процесуальну суть саморегуляції: від цілей-цінностей, мотивації, способів досягнення цілей до оцінки результатів [так само, с. 108].

Студіювання наукових праць з окресленої проблеми засвідчило, що саморегуляція – є складним психолого-педагогічним утворенням, який охоплює механізми мотиваційно-ціннісного орієнтування, емоційно-вольового контролю, самоорганізації та рефлексії, виступаючи внутрішнім механізмом самокерування особистості. Так, з психологічної точки зору саморегуляція охоплює здатність особистості усвідомлювати власні психічні стани, емоції, наміри та дії, а також цілеспрямовано впливати на них з метою досягнення оптимального функціонування. Вона передбачає сформованість таких процесів, як самоспостереження, самоаналіз, самоконтроль, самооцінка та самокорекція, що забезпечують гнучкість поведінки й адаптацію до змінних умов професійної діяльності. У педагогічному аспекті саморегуляція розглядається як здатність майбутнього фахівця свідомо організовувати власну навчально-професійну діяльність, ефективно планувати освітній процес, керувати власною активністю та свідомо ставитися до результатів своєї роботи.

Важливо, що особливістю саморегуляції як особистісного та психолого-педагогічного феномена є її структурна складність. У наукових дослідженнях зазвичай виокремлюють мотиваційно-ціннісний компонент, що визначає спрямованість діяльності; когнітивно-цільовий компонент, який пов'язаний із постановкою цілей,

плануванням і прогнозуванням результатів; емоційно-вольовий компонент, який забезпечує контроль емоційних станів і подолання труднощів; діяльнісний компонент, що реалізується у виборі та корекції способів дії, а також рефлексивний компонент, який дозволяє оцінювати результати діяльності та здійснювати їх самокорекцію.

У контексті музично-хореографічної виконавської діяльності вчителя музики та хореографії здатність до саморегуляції набуває особливої значущості, оскільки поєднує емоційно-чуттєву сферу з раціональним контролем. Це зумовлено тим, що фахова підготовка майбутнього вчителя музики та хореографії передбачає постійну роботу з емоційно насиченим матеріалом, тілесною експресією, творчою імпровізацією, що вимагає високого рівня усвідомлення власних психофізіологічних станів та здатності до їх регулювання. Саме тому сформована здатність до саморегуляції виконавської діяльності дозволяє майбутньому вчителю музики та хореографії свідомо коригувати та оцінювати власну поведінку і діяльність, долати стресові ситуації, зберігати постійну мотивацію і творчий потенціал протягом усього професійного шляху.

З цих позицій ми визначаємо саморегуляцію виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії як складний динамічний феномен, що має складну поліструктурну природу й виступає основою виконавської самостійності, внутрішнім механізмом самокерування, самоконтролю та безперервного саморозвитку особистості у музично-хореографічному процесі. Він утворюється з низки взаємопов'язаних компонентів: мотиваційно-ціннісного, когнітивно-аналітичного, емоційно-вольового та діялісно-рефлексивного, які між собою щільно взаємодіють й в сукупності комплексно впливають на формування досліджуваного феномена.

Розглянемо детальніше сутність виокремлених нами компонентів в структурі саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії.

Мотиваційно-ціннісний компонент визначає внутрішню готовність майбутнього вчителя музики та хореографії до цілеспрямованої саморегуляції власної виконавської діяльності, усвідомлення її значущості для досягнення художньо-виразного, технічно досконалого та педагогічно доцільного виконання. Він відображає систему внутрішніх мотивів, потреб, ціннісних орієнтацій, установок і професійних смислів, що спонукають майбутнього вчителя музики та хореографії до самостійного художнього самовираження у музично-хореографічній діяльності.

Отже, мотиваційно-ціннісний компонент у структурі готовності до саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії цілісно охоплює систему професійних мотивів, цінностей і установок, спрямованих на свідоме управління власною творчою виконавською діяльністю. Музична складова пов'язана з усвідомленням смислів художнього образу, авторського задуму, стильових і жанрових особливостей музичного твору, тоді як у хореографічній підготовці акцент переноситься на образно-рухову та пластичну виразність, сценічну свободу та творчу самостійність. Сформованість зазначеного компонента забезпечує внутрішню готовність студента до самовдосконалення, творчої самореалізації та педагогічної рефлексії у сфері музичного й хореографічного мистецтва.

Когнітивно-аналітичний компонент у структурі готовності до саморегуляції виконавської діяльності відображає інтелектуально-пізнавальну основу фахової підготовки майбутнього вчителя музики та хореографії, що забезпечує усвідомлене розуміння змісту, закономірностей і способів здійснення виконавської діяльності, а також здатність до її аналітичного осмислення й рефлексивного оцінювання. Сутність когнітивно-аналітичного компонента полягає у сформованості системи фахових знань про закономірності виконавської діяльності, володіння аналітичними вміннями (музично-теоретичний, стильовий аналіз музичних творів, аналіз хореографічної композиції тощо), які забезпечують свідоме опанування та інтерпретацію музично-хореографічного матеріалу, планування виконавського процесу й оцінювання його

результатів. Цей компонент охоплює процеси пізнання, розуміння, аналізу та інтерпретації художнього твору, а також здатність до осмисленого управління власною виконавською діяльністю на основі теоретичних знань і практичного досвіду.

Отже, когнітивно-аналітичний компонент у структурі готовності до виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії синтезує систему фахових знань, аналітичне мислення, інтерпретаційні та рефлексивні вміння. У музичному виконавстві цей компонент пов'язаний із слуховим самоконтролем, осмисленням нотного тексту, формуванням внутрішнього слуху. У хореографії – з просторово-руховим мисленням, координацією рухів, тілесною експресією. Сформованість цього компонента забезпечує свідоме опанування майбутнім учителем музики та хореографії художнього матеріалу, його здатність до глибокого аналізу й оцінювання власної виконавської діяльності, а також до ефективного управління процесом її вдосконалення.

Емоційно-вольовий компонент в структурі готовності до виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії відображає психоемоційну та вольову основу професійної діяльності, забезпечує психологічну стійкість виконавця, його здатність до подолання труднощів у процесі публічного або навчального виконання, цілеспрямованого управління власними психічними станами. Сутність емоційно-вольового компонента полягає у сформованості емоційної чутливості та стійкості, художньої емпатії, вольових якостей, здатності до самоконтролю, які забезпечують ефективне здійснення виконавської діяльності, вдосконалення техніки та творчої самостійності. Він включає емоційну саморегуляцію як умову подолання сценічного хвилювання, зниження виконавської тривожності, розвиток сценічної впевненості, вольових зусиль та самодисципліну.

Отже, емоційно-вольовий компонент як психоемоційне утворення, що інтегрує емоційні процеси та вольову регуляцію, забезпечує внутрішню зібраність, артистичність і психологічну готовність майбутнього вчителя музики та хореографії до виконавської діяльності. У музичній діяльності домінує керування емоційним станом задля збереження художньої цілісності музичного твору, тоді як у хореографічній діяльності переважає підтримка енергетичного балансу й витривалості в умовах значних фізичних навантажень. Сформованість зазначеного компонента передбачає здатність майбутнього вчителя музики та хореографії до емоційно виразного, технічно стабільного й психологічно врівноваженого виконання, ефективної саморегуляції власних психічних станів і творчої самореалізації у виконавській діяльності.

Діяльнісно-рефлексивний компонент в структурі готовності до виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії завершує регуляторний цикл і відображає практично-операційний та рефлексивний вимір фахової підготовки. Він забезпечує самокорекцію виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії, сприяє реалізації виконавського задуму, передбачає здатність до аналізу власного виконання, адекватної самооцінки, виявлення помилок, що забезпечує здатність до ефективного здійснення цієї діяльності, її самоконтролю, оцінювання й постійного вдосконалення.

Отже, діяльнісно-рефлексивний компонент у структурі готовності до саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії є інтегративним практично-рефлексивним утворенням, що поєднує виконавські вміння, навички саморегуляції, здатність до самоаналізу та самокорекції. У музично-виконавській діяльності цей компонент проявляється в здатності вчителя коригувати звучання музичного або голосу співака в реальному часі. Він охоплює навички самоконтролю під час виконання, регуляцію темпу, динаміки, дихання та координації рук. У хореографічній діяльності зазначений компонент виявляється у вмінні вчителя керувати рухами тіла, забезпечувати баланс між ритмічною точністю та пластичною цілісністю хореографічної постановки. Для майбутнього вчителя музики та хореографії

цей компонент є надзвичайно важливим, оскільки забезпечує ефективне здійснення виконавської діяльності, формує основу педагогічної рефлексії та готовність до перенесення досвіду саморегуляції у власну професійну діяльність.

У таблиці 1 представлено структурну характеристику саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії, а в таблиці 2 наведено відмінності саморегуляції виконавця та майбутнього вчителя музики та хореографії.

Таблиця 1

Структура саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії

Компонент саморегуляції	Сутність та зміст	Значення для майбутнього вчителя музики та хореографії
Мотиваційно-ціннісний	Визначає внутрішні мотиви, професійні цінності, цілі та смисли діяльності; охоплює процеси цілепокладання й забезпечує усвідомлене ставлення до професії.	Формує стійку професійну мотивацію, відповідальність за результати творчо-педагогічної діяльності, готовність до самовдосконалення.
Когнітивно-аналітичний	Включає процеси пізнання, розуміння, аналізу та інтерпретації художнього твору, а також здатність до осмисленого управління власною виконавською діяльністю на основі теоретичних знань і практичного досвіду.	Є важливим для музично-виконавської та хореографічної діяльності, синтезує систему фахових знань, аналітичне мислення, інтерпретаційні та рефлексивні вміння.
Емоційно-вольовий	Пов'язаний з управлінням емоційними станами, напругою, хвилюванням, здатністю до вольового зусилля; охоплює регуляцію тілесних і фізіологічних станів (дихання, м'язовий тонус, рухова координація) та ін.	Сприяє емоційній стійкості, сценічній врівноваженості, подоланню стресових і конфліктних ситуацій, збереженню здоров'я і працездатності.
Діяльнісно-рефлексивний	Реалізується у виборі способів дії, самоконтролі виконання, корекції поведінки та діяльності; передбачає самоаналіз, самооцінку результатів діяльності, рефлексивне усвідомлення власних помилок і досягнень та прогнозування результатів діяльності.	Забезпечує раціональну організацію навчального процесу, ефективність педагогічних і творчих дій, адаптивність до різних освітніх ситуацій, сприяє розвитку педагогічної рефлексії, професійної самосвідомості та здатності до самокорекції.

Джерело: розроблене автором

Відмінності саморегуляції виконавця та майбутнього вчителя музики та хореографії

Порівняльний критерій	Саморегуляція виконавця	Саморегуляція майбутнього вчителя музики та хореографії
Мета діяльності та цілепокладання	Досягнення високої якості власного художнього виконання. Орієнтація на технічну точність та художню інтерпретацію.	Поєднання якісного виконання з педагогічним впливом на учнів Орієнтація на демонстрацію, пояснення та педагогічну доцільність виконання.
Спрямованість саморегуляції	Переважно на власний психофізіологічний і емоційний стан.	Не тільки на власний стан, а й на організацію виконавської діяльності учнів.
Готовність до психофізіологічної регуляції	Управління диханням, м'язовим тонусом, рухами з метою власної ефективності. Регуляція відносно стабільних виконавських умов.	Свідоме використання психофізіологічних механізмів як навчального прикладу. Швидка перебудова регулятивних дій залежно від навчальної ситуації.
Здатність до рефлексії	Самоаналіз якості власного виконання.	Рефлексія власного виконання та рефлексія реакцій і результатів учнів.
Комунікативність	Другорядність, спрямованість на сценічний контакт із публікою.	Центральний, спрямований на педагогічну взаємодію та зворотний зв'язок.
Професійний результат	Високий рівень виконавської майстерності.	Професійна компетентність учителя, здатного навчати через виконання.

Джерело: розроблене автором

Аналізуючи дані, наведені в таблиці 2, можна узагальнити, що на відміну від саморегуляції виконавця, яка зосереджена переважно на оптимізації власної виконавської діяльності, саморегуляція майбутнього вчителя музики та хореографії має подвійну спрямованість: з одного боку, вона забезпечує якість особистого виконання, а з другого, – слугує інструментом педагогічного впливу. Для майбутнього вчителя музики та хореографії – це означає перехід від індивідуально-виконавської до професійно-педагогічної моделі саморегуляції, що є необхідною умовою ефективної музично-хореографічної діяльності.

Висновки

Таким чином, саморегуляція виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії постає як цілісна, динамічна система, в якій виокремлені нами компоненти перебувають у щільній взаємодії. Структурний аналіз компонентів готовності до саморегуляції виконавської діяльності засвідчує її інтегративний, багаторівневий характер, що поєднує мотиваційно-ціннісні, когнітивно-аналітичні, емоційно-вольові та діяльнісно-рефлексивні складники. Їх взаємозв'язок і взаємозумовленість забезпечують цілісність процесу саморегуляції виконавської діяльності майбутнього фахівця мистецького профілю.

Подальші дослідження з окресленої проблематики будуть спрямовані на обґрунтування педагогічних умов та методів цілеспрямованого формування здатності до саморегуляції виконавської діяльності майбутнього вчителя музики та хореографії у процесі фахової підготовки.

Список використаних джерел

1. Аршава І. Ф. Емоційна стійкість людини та її діагностика : монографія. Дніпро : Вид-во ДНУ, 2006. 336 с.
2. Вірна Ж. П. Мотиваційно-смілова регуляція у професіоналізації особистості : автореф. дис. ... д-ра психол. наук : 19.00.07. Київ, 2004. 26 с.
3. Войтюк Н. До питання про професійну саморегуляцію вчителя. Ціннісні пріоритети освіти у ХХІ столітті : орієнтири та напрямки сучасної освіти : матеріали ІІ Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Луганськ, 2–5 жовт. 2005 р.). Луганськ : Альма-матер, 2005. Ч. 2. С. 193–201.
4. Галян І. М. Особливості індивідуальної саморегуляції особистості. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. 2010. № 1. С. 3–14.
5. Гриньова М. В. Саморегуляція : навч.-метод. посіб. Полтава : АСМІ, 2008. 268 с.
6. Гриньова М. В. Наукова школа «Саморегуляція як основа успішної педагогічної діяльності». Імідж сучасного педагога. 2017. № 4/2(173). С. 5–10. DOI: [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2017-4/2\(173\)-5-10](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2017-4/2(173)-5-10)
7. Носенко Е. Л., Коврига Н. В. Емоційний інтелект: концептуалізація феномену, основні функції : монографія. Київ : Вища школа, 2003. 126 с.
8. Психологічний словник-довідник : навч. посіб. Київ : Каравела, 2012. 328 с.
9. Савчин М. В. Психологічний аналіз проблеми моральної свідомості та самосвідомості особистості. Педагогіка і психологія професійної освіти. 2005. № 4. С. 115–131.
10. Становських З. Л. Мотиваційно-сміслові детермінанти саморегуляції професійної діяльності педагогів : метод. посіб. Кіровоград : ІмексЛТД, 2014. 168 с.
11. Чайка В. М. Теорія і технологія підготовки майбутнього вчителя до саморегуляції педагогічної діяльності : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04. Тернопіль, 2006. 395 с.
12. Чебикін О. Я., Колот С. О. Емоційна робота і емоційна регуляція. Наука і освіта. 2001. № 2–3. С. 80–87.